

Arrest

nr. 176 278 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 20 mei 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 8 augustus 2014 aan in België en wordt op 19 augustus 2014 te Beveren in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 8 november 2014.

1.2. Op 18 december 2014 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 145 943 van 21 mei 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 24 december 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 9 februari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 9 februari 2015 dient de verzoekster een asielaanvraag in.

1.5. Op 23 juni 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 10 september 2015 treedt de verzoekster te Vranje (Servië) in het huwelijk met D.S., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.7. De verzoekster komt op 22 september 2015 opnieuw aan in België en wordt op 28 september 2015 te Beveren in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 20 december 2015.

1.8. Op 19 november 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 18 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 20 mei 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2013- aanslagjaar 2014) voor: echter, deze gegevens hebben betrekking op het jaar 2013, en zijn bijgevolg onvoldoende recent om mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid (R. (...) Interim) voor 18.08.2015; loonfiches (A. (...) Jobs & HR) voor de periode 21.10-13.11.2015; loonfiches (R. (...) Interim) voor de periode 23.11 – 31.12.2015; loonfiches (A. (...)) voor de periode 01.01.-10.01.2016

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel tewerkgesteld via uitzendarbeid. Gezien aan interimcontracten op elk moment een einde kan gesteld worden door de werkgever en ze zodoende per definitie tijdelijk van aard zijn, en gelet op het gegeven dat de referentiepersoon in de afgelopen maanden via verschillende uitzendkantoren tewerkgesteld werd, is met de voorgelegde niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon heden over afdoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art.42,§1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze heden niet afdoende stabiel zijn.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr.222.809 dd.12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat de Belgische partner van verzoekster niet aantoont dat hij heden over afdoende stabiele bestaansmiddelen beschikt;

aangezien de Belgische partner van verzoekster n.a.v. haar aanvraag als bewijs van zijn afdoende stabiele bestaansmiddelen zijn aanslagbiljet personenbelasting 2014 (inkomsten 2013) alsook zijn interimarbeidsovereenkomsten voor de periode augustus 2015 t.e.m. januari 2016 voorbracht;

aangezien hieruit reeds zondermeer kan afgeleid worden dat de Belgische partner van verzoekster constante inkomsten uit tewerkstelling heeft én deze meer dan hoog genoeg zijn om de grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie te overschrijden;

aangezien ten overvloede bij deze verzoekster m.b.t. haar Belgische partner zijn aangifte in de personenbelasting aj 2016, zijn aanslagbiljet personenbelasting aj 2015, een attest van tewerkstelling in de periode 01.01.2007 t.e.m. 08.09.2014 bij W. (...) te ANTWERPEN én recente loonfiches (april – mei 2016) m.b.t. interimtewerkstelling bijbrengt zodat er geen enkele twijfel kan bestaan dat de Belgische partner van verzoekster over afdoende stabiele bestaansmiddelen beschikt;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 20.05.16 dan ook niet alleen artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat – volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten daar dit gebaseerd is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;"

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat naar haar oordeel uit de voorgelegde documenten zonder meer kon afgeleid worden dat haar Belgische partner constante inkomsten uit tewerkstelling heeft die meer dan hoog genoeg zijn om de grens van 120% te bereiken. De verzoekende partij meent dat er geen twijfel over kan bestaan dat de referentiepersoon over afdoende, stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, die de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan aangenomen worden.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, in haar hoedanigheid van partner duurzame relatie van een Belg, in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

*Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)”*

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke reden het aanslagbiljet met betrekking tot het aanslagjaar 2014 (inkomsten 2013) niet weerhouden werd als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, met name omdat de erin vervatte gegevens onvoldoende recent zijn.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de actuele vermogenssituatie van de referentiepersoon had moeten beoordelen aan de hand van inkomensgegevens dewelke dateren van drie jaar geleden.

Terwijl voorts door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allermint op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat de bewijzen van interimarbeid niet volstaan opdat zou kunnen besloten worden tot stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder benadrukt in dit kader dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk drie cumulatieve voorwaarden oplegt, waaraan de bestaansmiddelen van de referentiepersoon moeten beantwoorden, opdat voldaan zou zijn aan de voorwaarde voor gezinshereniging.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd terecht vastgesteld dat tewerkstelling op grond van interimovereenkomsten op welk moment kan beëindigd worden, zodat de bestaansmiddelen dewelke er uit voortvloeien per definitie niet stabiel en regelmatig van aard zijn.

De verzoekende partij kan zulks niet dienstig betwisten.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de ‘stabiele’ bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast op verzoekster, wanneer zij een verlenging van haar A-kaart aanvraagt. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Ter zake kan ook verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie” nu uit de door haar voorgelegde bewijzen “blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn”, waarbij wordt toegelicht dat de referentiepersoon tewerkgesteld is via uitzendarbeid, dat “aan interimcontracten op elk moment een einde kan gesteld worden door de werkgever” en dat “de referentiepersoon in de afgelopen maanden via verschillende uitzendkantoren tewerkgesteld werd”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)”

Uit deze bepalingen volgt dat de Belgische onderdaan in functie van wie een afgeleid verblijfsrecht wordt beoogd moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De begrippen “*stabiel*”, “*toereikend*” en “*regelmatig*” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Tevens kan uit de omstandigheid dat een Belgische onderdaan bij verschillende werkgevers is tewerkgesteld, niet *ipso facto* worden afgeleid dat de bestaansmiddelen die hij uit deze tewerkstellingen puurt niet stabiel of regelmatig zouden zijn. Een en ander dient steeds *in concreto* te worden beoordeeld in het licht van de krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet opgelegde vereisten betreffende de voorhanden zijnde bestaansmiddelen.

Te dezen laat de verzoekster gelden dat haar Belgische partner “*als bewijs van zijn afdoende stabiele bestaansmiddelen zijn aanslagbiljet personenbelasting 2014 (inkomsten 2013) alsook zijn interimarbeidsovereenkomsten voor de periode augustus 2015 t.e.m. januari 2016 voorbracht*” en dat hieruit kan worden afgeleid dat de referentiepersoon “*constante inkomsten uit tewerkstelling heeft én deze meer dan hoog genoeg zijn om de grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie te overschrijden*”.

Er wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat de inkomsten die de Belgische referentiepersoon uit tewerkstelling heeft ontoereikend zouden zijn, zodat het betoog van de verzoekster dat “*deze meer dan hoog genoeg zijn om de grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie te overschrijden*” *in casu* niet dienstig is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ter staving van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon een aanslagbiljet van de personenbelasting (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014) werd voorgelegd, evenals een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid bij een interimkantoor voor 18 augustus 2015 en loonfiches voor de periodes van 21 oktober 2015 tot 13 november 2015, van 23 november 2015 tot 31 december 2015 en van 1 januari 2016 tot 10 januari 2016 die betrekking hebben op tewerkstellingen bij drie verschillende interimkantoren.

Met betrekking tot het aanslagbiljet van de personenbelasting wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat “*deze gegevens (...) betrekking (hebben) op het jaar 2013, en (...) bijgevolg onvoldoende recent (zijn) om mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon*”. Door louter te stellen dat “*hieruit reeds zondermeer kan afgeleid worden dat de Belgische partner van verzoekster constante inkomsten uit tewerkstelling heeft*”, zonder deze concrete motieven te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke

gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar voorgelegde stukken.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier (meer bepaald uit de informatie van de Dolsis-databank) dat de Belgische referentiepersoon in augustus 2015 slechts vier dagen is tewerkgesteld geweest (van 18 augustus tot en met 21 augustus) en in september 2015 geen enkele dag. Gelet op deze gegevens wordt er in de bestreden beslissing niet onterecht op gewezen dat *“(u)it de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn”*. In het middel beperkt de verzoekster zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar voorgelegde stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren vóór het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de aangifte van de referentiepersoon in de personenbelasting met betrekking tot het aanslagjaar 2016, het aanslagbiljet van de referentiepersoon van de personenbelasting met betrekking tot het aanslagjaar 2015, het attest van tewerkstelling van de referentiepersoon in de periode van 1 januari 2007 tot en met 8 september 2014 en de loonfiches van de referentiepersoon met betrekking tot de maanden april en mei 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde aangifte in de personenbelasting (aanslagjaar 2016), het aanslagbiljet van de personenbelasting (aanslagjaar 2015), het attest van tewerkstelling en de loonfiches voor april en mei 2016 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied

te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN